

na množstvo otázok. Odpovede na tieto otázky odhaľujú podobu vincentínskej charizmy.

Sme schopní vidieť Krista v našich bratoch a sestrách a zároveň konáť so súcitom ?

U Matúša 25, 31-46 čítame " čo ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili." Aká je naša reakcia na túto vetu ? Sme skutočne schopní vidieť očami viery trpiaceho Krista v našich trpiacich bratoch a sestrach ? Čo skutočne vidíme ? Čo sme skutočne schopní vidieť ? Tu sme veľmi naklonení podliehať romantizujúcim omylem. Strádanie a opustenosť, tieto známky chudoby, nebývajú príťažlivé pre náš pohľad a provokujú naše sebectvo a hriešnosť. Chudoba vo svojich rôznych prejavoch môže na nás pôsobiť týkajúco, že nie sme schopní vidieť človeka, čo trpí pod jej drsným plášťom. Preto sme napr. presvedčení, že nemá zmyslu počúvať dementného starca lebo jeho bludné reči k ničomu nevedú a tak ho necháme bokom, veď je to len popletený prípad. Ale je to človek ! Poskytnúť bezdomovcovovi jedlo alebo almužnu vyžaduje isté úsilie a obetu. Koľkokrát však si neodpustíme dehonestujúce poznámky na jeho adresu. Koľkokrát nenájdeme v sebe ani vôleu ohlásiť sa, keď vieme, že zvoní bezdomovec. Sv. Vincent nás učí vidieť v chudobnom niečo viac ako žalostný prípad. Máme v ňom vidieť, i keď veľmi slabo a zakalene Ježiša, Pána zbijtého, poudieraného, nachádzajúceho sa v núdzi. Až vtedy, keď v ňom vidíme Ježiša Krista, nemáme obavu z pohľadu na chudobného, čo ako je otupený alebo akokoľvek vyzerá. Vidíme Pána, naše srdce sa prenesie ponad všetky pripomienky a zakotví v súcite k Nemu . Dostaneme sa na stanovisko, z ktorého vidíme, že náš život a život tohto chudobného spolu súvisia, jeho utrpenie vnímame, pretože tvoríme s ním jednotu. Sme s chudobným spojení a preto ho môžeme utešiť, posilniť, premeniť, zachrániť. Toto je charizma sv. Vincenta a poučuje nás o tom, čo znamená byť v Kristovi včlenený do jeho Mystického Tela. Všetci sme bratia a sestry v Pánovi a táto pravda je neuveriteľná a teda aj neprijateľná dovtedy, kým na chudobnom vidíme len jeho biedu. Toto je pravda, plná nesmiernej sily vtedy, keď pohľad viery vedie k súcitu a ten následne a nevyhnutne vedie k skutočnej a trvalej solidárnosti s chudobným. Každá osoba, povolaná k službe dostala dar súcitu, ale ten treba pestovať a zveľaďovať. Nikto totiž nedostáva tento dar v plne rozvinutej forme, ale každý ho musí starostlivo rozvíjať, aby sa vyvinul do plnosti. Tento proces vyžaduje veľa odvahy a statočnosti. Je to podobné ako u dieťaťa, ktorému jeho prvý krok naháňa strach z pádu, ale len úsilím a prekonávaním strachu sa naučí chodiť. Len sústavná snaha nám umožní dosiahnuť, aby sme žili život plný súcitenia s chudobnými. Spočiatku sú naše pokusy slabé a zlyhávajúce, ale postupne získame stabilitu.

Som dostatočne slabý na to, aby som mohol slúžiť ?

Sme slabí a núdzni ? Byť núdznym znamená, že aj my sme otvorení prijať pomoc; že ani my nie sme vo všetkom sebestační a nezávislí. Ten čo slúži, muž či žena, je povolaný v láske slúžiť chudobnému a musí byť slabý, lebo